

[Socialministeren.]

eller ved gengældelsesaktioner fra besættelsesmagtens side.

Hædersgaverne ydes med 800 kr. årlig til dem, der under de nævnte forhold har fået deres erhvervsevne forringet med halvdelen eller derover, og med samme beløb til enkerne. Til enkerne efter de den 9. april 1940 og den 29. august 1943 faldne ydes der dog i enkelte tilfælde et noget højere beløb. Til børn af de dræbte eller invaliderede ydes der 200 kr. årlig indtil det 18. år. Endvidere kan der mere undtagelsesvis være tale om hædersgaver til andre efterladte end enker og børn.

Hædersgaverne er i alle de nævnte tilfælde hidtil blevet ydet med uforandrede beløb, medens de egentlige erstatningsydelser til de heromhandlede personer har været undergivet en pristalsregulering.

Regeringen har fundet det rimeligt, at man i anledning af 10 års dagen for Danmarks befrielse foretager en forhøjelse af de nævnte hædersgavebeløb med 25 pct.

Samtidig er det fundet rimeligt at forhøje de understøttelser, der ydes i anledning af ulykkestilfælde på søen under den første verdenskrig, idet disse understøttelser iøvrigt har været behandlet på linie med de nævnte hædersgaver.

For samtlige i betragtning kommende hædersgaver og understøttelser vil der blive tale om en merudgift, der i finansåret 1955 —56 anslås til ca. 400 000 kr. For tiden fremover vil udgiften til hædersgaver efterhånden gå ned som følge af afgang blandt de berettigede.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om private tysksprogede skoler, tysksproget hjemmeundervisning m. m. i de sønderjyske landsdele af 12. juli 1946 som ændret ved lov nr. 214 af 7. juni 1952. Efter dette lov-

forslag foreslås bestemmelsen i lovens § 4, hvorefter skoler med tysk undervisningssprog i de sønderjyske landsdele ikke har ret til at afholde statskontrollerede eksaminer, ophævet. Denne bestemmelse kom ind i den sønderjyske skolelov allerede i december 1945 som en naturlig reservation i de første år efter krigen og besættelsen.

Efter regeringens opfattelse er det rimeligt at fuldende den normalisering af mindretalsskoleforholdene i grænseegnen, som allerede blev indledt ved de i 1952 foretagne ændringer i loven, og i tilslutning til de i København indledte og nu i Bonn afsluttede dansk-tyske mindretalsforhandlinger stiller jeg derfor forslag om, at den nævnte § 4 ophæves.

Formanden: Udenfor dagsordenen har den højtærede økonomi- og arbejdsminister ordet for på den højtærede minister for handel, industri og søfarts vegne at fremsætte de for hendes vedkommende anmeldte lovforslag.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Den højtærede landbrugsminister og den højtærede fiskeriminister har i dag skriftligt for det høje ting fremsat forslag om, at der gøres en tilføjelse til grundforbedringsloven og til loven om udlån til afsætningsvirksomheder m. v. indenfor fiskerierhvervet. Samtidig hermed har jeg på den højtærede handelsministers vegne den ære at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om udlån til visse industrivirksomheder og forslag til lov om ændring i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

Lovændringerne har til formål at gøre det muligt fremtidig at fastsætte noget lempeligere tilskuds- og lånevilkår i tilfælde, hvor ledig arbejdskraft fra særlig ledighedsramte områder i landet inddrages i produktiv beskæftigelse. Disse forslag indgår i en samlet plan om bekæmpelse af arbejdsløsheden i de såkaldte arbejdsløshedsøer.

Jeg skal tillade mig nærmere at redegøre for de foranstaltninger, regeringen har under

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

overvejelse at søge iværksat for at muliggøre en effektiv indsats i kampen mod arbejdsløsheden i de egne af landet, der gennem de senere år har været præget af varig høj ledighed. Grundlaget for min redegørelse er den betænkning om arbejdsløshedsøerne i Jylland, som regeringen i september i fjor anmodede arbejdsmarkedskommissionen om at udarbejde, og som kommissionen herefter har afgivet til regeringen ved udgangen af december måned 1954.

Betænkningen, som allerede for et par måneder siden blev omdelt til tinget, indeholder indledningsvis en definition af, hvad der forstås ved en arbejdsløshedsø. Ved en arbejdsløshedsø forstås en kommune, der varigt er præget af en særlig høj ledighed, også i sommer måneder, hvor beskæftigelsen i landet iøvrigt har ligget på et højt niveau. Kommissionen har anstillet nogle betragtninger over, hvad der er årsagen til, at vi i dag har den mærkeligt skæve fordeling af arbejdskraften, som er karakteristisk derved, at der, uanset at landet som helhed er præget af stabil høj beskæftigelsesgrad, dog findes visse egne, hvor ledigheden er særlig stor og tyngende. Årsagerne hertil er i det store og hele velkendte. Krigen med de store arbejder for besættelsesmagten og den store produktion af indenlandsk brændsel bærer vel hovedskylden. Ved krigens ophør og i den nærmeste tid derefter afsvækkedes imidlertid disse særlig gunstige arbejdsvilkår for den ufaglærte arbejdskraft væsentligt; samtidig formindskede landbruget sin efterspørgsel efter arbejdskraft. Da dertil så yderligere kom, at mulighederne for at søge bort fra de områder, der hidtil havde været præget af stor beskæftigelse af ufaglært arbejdskraft, blev hemmet dels som følge af vanskeligheden ved at skaffe sig bolig andetsteds, dels som følge af svigtende evne hos byerhvervene til at opsuge hele den lediggjorte ufaglærte arbejdskraft, opstod den ophobning af ledig arbejdskraft indenfor visse afgrænsede områder i landet, som vi i dag alle kender ganske særligt fra Nordjylland.

Arbejdsløshedsøernes problem er væsentligst et problem om fremskaffelse af beskæftigelse til arbejdsmænd, og det er derfor naturligt, at udvælgelsen af de områder, for hvilke der foreslås iværksat særlige foran-

staltninger, er baseret på en undersøgelse af ledigheden netop blandt arbejdsmændene.

Ved arbejdsmarkedskommissionens undersøgelse af dette forhold har kommissionen lagt den såkaldt reducerede ledighedsprocent for medlemmer af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse til grund, idet der for 3 års perioden oktober 1951—september 1954 er foretaget en opgørelse over den gennemsnitlige ledighedsprocent for hver enkelt jysk kommune for sig, hvorefter kommunerne er opstillet i rækkefølge efter ledighedens størrelse. Kommissionen har ment, at der for at foretage en rigtig udskillelse tillige burde tages hensyn til sommerledigheden, idet en kommune, der har en høj ledighedsprocent, når denne beregnes som et gennemsnit for hele den nævnte 3 års periode, dog ikke kan betegnes som arbejdsløshedsø, medmindre den yderligere har en relativ høj ledighed i de 3 sommerhalvår, der falder indenfor den undersøgte periode.

På grundlag af det således opstillede materiale har arbejdsmarkedskommissionen stillet forslag om, at man ved overvejelserne angående iværksættelse af særforanstaltninger i første omgang bør koncentrere sig dels om byer, der i 3 års perioden fra oktober 1951 til udgangen af september 1954 gennemsnitlig har haft 12 pct.s ledighed og derover; og som desuden i de 3 nævnte sommerhalvår gennemsnitligt havde mindst 6 pct.s ledighed, dels om de landkommuner, der i 1951—54 gennemsnitlig havde 18 pct.s ledighed og derover og mindst 20 ledige, og som tillige i sommerhalvårene 1952—54 havde mindst 6 pct.s ledighed.

Hvorvidt netop de valgte ledighedsprocenter er de rette, må naturligvis bero på et skøn, men jeg kan med nogle tal anskueliggøre, at man ved valget af de anførte procentsatser har bestræbt sig for i første omgang kun at give sådanne kommuner fortrinsstilling, som virkelig er ramt af varig høj ledighed.

Ser man først på provinsbyerne, er forholdet det, at man, som jeg sagde før, i almindelighed vil kræve, at vedkommende bykommune i hele 3 års perioden gennemsnitlig har ligget på en ledighedsprocent af 12 og derover. Til sammenligning kan anføres, at den gennemsnitlige ledighedsprocent for den nævnte periode for samtlige landets provinsbyer lå på 8½, for samtlige

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

jyske provinsbyer på knap 10 og for samtlige nørrejske på 11,4 pct.

For landkommunernes vedkommende var kriteriet som nævnt, at den gennemsnitlige ledighed i 3 års perioden skulle være på 18 pct. eller derover. Til sammenligning hermed kan jeg oplyse, at procenten for samtlige landkommuner lå på 8,5, for samtlige jyske landkommuner på 10,6 og for samtlige nørrejske på 15 pct.

På samme måde forholder det sig med sommerledigheden. Jeg skal dog ikke trætte de ærede medlemmer med en fortsat opregning af tal, men må henvise til det udførlige talmateriale, der indeholdes i betænkningen.

Hvis man anvender de af kommissionen foreslåede kriterier, vil ialt kun 15 kommuner, nemlig 6 købstadkommuner og 9 landkommuner, komme i betragtning som arbejdsløshedsøer i egentligste forstand. Det drejer sig om følgende byer: Silkeborg, Hjørring, Randers, Aalborg, Horsens og Vejle. Af landkommunerne kommer i første omgang følgende i betragtning: Jetsmark, Vedsted, Saltum-Hune og Børglum-Furreby i Hjørring amt; endvidere Hals, Hadsund, Sdr. og Ndr. Kongerslev-Komdrup, Astrup st., Arden og Lovns-Alstrup, alle i Aalborg amt.

Taget under eet har der i 3 års perioden i gennemsnit været ca. 17 000 arbejdsløshedsforsikrede arbejdsmænd i samtlige nævnte 15 kommuner. Af de 17 000 har gennemsnitlig ca. 2 600 været ledige.

Jeg finder i forbindelse med opregningen af de nævnte 15 kommuner anledning til at fremhæve, at kommissionen udtrykkeligt har gjort opmærksom på, at afgrænsningen netop til de anførte 15 kommuner må betragtes som foreløbig, idet ledighedsforholdene skifter, således at der løbende må foretages en justering af materialet. Kommissionen har også fremhævet, at en kommune selvsagt ikke kan betragtes som en isoleret enhed, der er uafhængig af forholdene i de tilstødende kommuner. Jeg for mit vedkommende er helt enig i disse synspunkter og skal om lidt gøre et par bemærkninger herom.

Jeg vender mig derefter til betænkningens andet hovedafsnit, der omhandler de forslag, som kommissionen anbefaler iværksat eller overvejet med henblik på at

nedbringe ledigheden i de før nævnte områder. Men inden jeg kommer nærmere ind på de enkelte forslag, vil jeg gerne gøre et par generelle bemærkninger om forslagene.

Kommissionen anfører selv, at forslagene har karakter af særforanstaltninger, og dette er vel også rigtigt, for så vidt som forslagene tager sigte på at virke til fordel for en bestemt befolkningsgruppe, nemlig de arbejdsløse i de særlig ledighedsramte områder i landet. På den anden side er det dog klart, hvad kommissionen også selv fremhæver, at foranstaltninger til fremme af produktiv beskæftigelse for ledige i arbejdsløshedsøerne ikke altid bør iværksættes netop i de før opregnede kommuner, og at en kommune, der uanset høj ledighed dog ikke falder ind under de angivne ledighedskriterier, ikke dermed skal være udelukket fra at få gavn af særforanstaltningerne, hvis den selv gør en effektiv indsats for på lang sigt at bekæmpe den lokale ledighed. Under hensyn hertil er det vigtigt for mig at slå fast, at rammerne for de forslag, man eventuelt mener at kunne gå ind for, ikke bør lægges så snævert, at mulighederne for at bringe dem til anvendelse alene begrænses til de opregnede 15 kommuner.

De forslag, kommissionen har forelagt, kan opdeles i to hovedgrupper, nemlig dels forslag, som tager sigte på at fremme bortflytningen af arbejdskraft fra arbejdsløshedsøerne, dels forslag, som særlig tager sigte på at fremme beskæftigelsen i disse områder.

Jeg skal først beskæftige mig med kommissionens forslag til fremme af bortflytningen af arbejdskraft. Disse forslag går ud på at fremskaffe beskæftigelse udenfor arbejdsløshedsøerne til personer fra disse og at lette de pågældendes mulighed for at opnå bolig på et sted, hvor arbejde kan skaffes. Fremskaffelse af beskæftigelse udenfor arbejdsløshedsøernes område kan f. eks. ske ved, at et antal pladser ved offentlige eller offentligt støttede bygge- og anlægsarbejder, f. eks. ved statsbanerne og post- og telegrafvæsenet, forbeholdes personer fra arbejdsløshedsøerne. For at skaffe beskæftigelsesmuligheder også i det private arbejdsmarked vil man søge at gøre arbejdsanvisningen mere effektiv. Man tænker sig

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

her, at der fremskaffes betydeligt mere detaljerede oplysninger end normalt om de ledige fra arbejdsløshedsøerne, således om deres alder, deres uddannelse og deres kvalifikationer. Disse oplysninger videresendes dels til anvisningskontorer i de øvrige dele af landet, dels direkte til sådanne større virksomheder, som har behov for udvidelse af deres arbejderstab.

Dersom det lykkes ved de forslag, der er nævnt, at skaffe arbejde udenfor arbejdsløshedsøernes område, vil det være en nødvendighed, at der også er mulighed for, at den tilflyttede arbejdskraft kan skaffe sig bolig det pågældende sted. Kommissionen stiller derfor en række forslag, der dels skal gøre det lettere at få anvist bolig i det bestående byggeri, dels skal søge at placere boligbyggeri i områder, hvor der er behov for arbejdskraft. Med hensyn til de enkelte forslag herom må jeg nøjes med at henvide til betænkningen.

Videre foreslås det, at det undersøges, om der er mulighed for at træffe en ordning, hvorved der ydes tilskud til dækning af udgifter ved daglige rejser til og fra arbejdsstedet, noget der har været praktiseret under ganske særlige forhold indenfor beskæftigelseslovgivningen. Dette problem, der iøvrigt har en vis tilknytning til de flytte- og rejsetilskudsbestemmelser, som kommissionen ligeledes henleder opmærksomheden på, og som indeholder en række praktiske vanskeligheder, bør underkastes en nøje undersøgelse.

Jeg har hermed i store træk nævnt de forslag, som vedrører fremme af bortflytningen, og skal så omtale de forslag, som navnlig tager sigte på fremme af beskæftigelsen indenfor selve arbejdsløshedsøerne.

Fra kommissionens side foreligger der her en lang række forskellige forslag. Jeg må indskrænke mig til at omtale dem gruppevis, men skal til indledning henvide til, at kommissionen — efter min mening helt rigtigt — har fremhævet, at der må lægges afgørende vægt på, at en forøgelse af beskæftigelsen får en varig og produktiv karakter. Det må derfor i almindelighed foretrækkes at stimulere oprettelse af nye erhvervsvirksomheder og at lette mulighederne for en iværksættelse af egnede grundforbedrings- og landvindingsarbejder

fremfor at iværksætte egentlige beskæftigelsesforanstaltninger, der, selvom de er nødvendige i en overgangstid, jo virker i retning af at fastholde arbejdskraften uden at skabe varig beskæftigelse.

Der er først tale om forskellige lovforslag angående oprettelse af nye erhvervsvirksomheder. Herom kan jeg henvide til de lovforslag indenfor handelsministeriets og fiskeriministeriets virkeområde, som jeg omtalte i indledningen til min redegørelse. De går ud på, at der ved ydelse af lån til oprettelse af virksomheder indenfor håndværks-, industri- og fiskerierhvervet, herunder industri- og værkstedshuse, skal kunne fastsættes lempeligere vilkår med hensyn til rentens størrelse, afdragstidens længde og størrelsen af virksomhedens egenkapital end hidtil. Det er naturligvis herved en forudsætning, at de pågældende virksomheders oprettelse har en direkte beskæftigelsesmæssig betydning for arbejdsløshedsøerne, og at der ikke påføres bestående virksomheder en urimelig konkurrence.

Den anden gruppe forslag omhandler spørgsmålet om nye virksomheders placering. Dette spørgsmål foreslås for de offentlige virksomheders og institutioners vedkommende søgt løst ved en henstilling til de enkelte styrelser dels om at indhente en udtalelse fra økonomi- og arbejdsministeriet, før styrelsen endeligt tager stilling til placeringsspørgsmålet, dels om fortrinsvis at placere ordrer på investerings- og forbrugsvarer hos virksomheder i arbejdsløshedsøerne, såfremt levering kan ske til konkurrencedygtige priser. Dette sidste må naturligvis være en betingelse.

For private erhvervsvirksomheders vedkommende vil der derimod ikke fra det offentlige side kunne gribes direkte ind i placeringsspørgsmålet, men man foreslår, at staten støtter den oplysningsvirksomhed, som allerede overvejes iværksat af Industrirådet og foreningen Dansk Arbejde, og som går ud på at give interesserede private erhvervsdrivende oplysninger om forhold, der er af betydning ved afgørelsen af, på hvilke steder nyanlæg bør placeres. Statens støtte tænkes ydet dels ved praktisk bistand til den pågældende oplysningsvirksomhed, dels om nødvendigt tillige ved finansiel bistand, jfr. de fremsatte lovforslag.

Den tredje gruppe forslag omhandler mu-

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

lighederne for en forøget beskæftigelse ved grundforbedringsarbejder, landvindingsarbejder og forskellige plantningsarbejder m. v., arbejder, der alle er af produktiv karakter. Under denne gruppe falder bl. a. det fremsatte lovforslag om ændringer i grundforbedringsloven, hvortil jeg henviser.

De øvrige forslag i denne gruppe kan gennemføres uden lovændringer. De går ud på en øget anvendelse af det supplerende tilskud, der i henhold til beskæftigelsesloven kan ydes til landvindingsarbejder, og at søge egnede projekter til sådanne arbejder fremmet samt at forbedre tilskudsordningerne for forskellige plantningsarbejder og at fortsætte de allerede påbegyndte moseundersøgelser, bl. a. med henblik på kultivering af afgravede tørvearealer.

Den fjerde gruppe forslag tager sigte på at forøge uddannelsesmulighederne for personer i arbejdsløshedsøerne ved at reservere pladser til arbejdsmænd fra arbejdsløshedsøerne på statens arbejdsmandskursus og ved at placere undervisningsanstalter i områderne. Der tænkes herved særligt på sådanne anstalter, der giver maskinist-, radiotelegrafist- og teknikumuddannelse.

Jeg ville gerne have afsluttet denne redegørelse med nogle oplysninger om udgifterne ved de forskellige forslags gennemførelse, men der er for mange ukendte faktorer til, at det lader sig gøre at opstille et overslag. Det vil således være afhængigt af det høje folketings stilling, hvilke forslag der kommer til udførelse, og det vil ikke være muligt på forhånd at vurdere, i hvilken udstrækning og i hvilket tempo der fra lokal side vil fremkomme forslag, som er egnede til at føres ud i livet.

Jeg må derfor nøjes med at pege på, at de bevillinger, der står til handelsministeriets og fiskeriministeriets rådighed for nærværende, synes at kunne strække til, og at der antagelig kun i begrænset omfang vil være behov for eventuelt at supplere de bevillinger, som er givet på finansloven, f. eks. til de forskellige tilskudsarbejder under landbrugsministeriet, eller til at søge nye bevillinger iøvrigt.

Der er altså alt i alt tale om en opgave, som ikke stiller forøgede økonomiske krav, i hvert fald ikke krav af en størrelse, som ikke er overskuelig, og som efter mit skøn

ikke kan magtes økonomisk. Tilbage bliver så spørgsmålet, om planen kan give praktiske resultater. Fra kommissionens side lægger man i denne forbindelse afgørende vægt på, at der gøres en virksom indsats fra lokal side, og heri er jeg ganske enig med kommissionen. Fra administrationens side er man indstillet på at støtte det lokale initiativ, f. eks. ved at yde vejledning og bistand til eventuelle lokale udvalg, som særlig skal tage sig af disse spørgsmål, således at de forslag, der fremkommer fra lokal side, og som skønnes egnede, kan fremmes mest muligt.

Da iøvrigt de forskellige foranstaltninger, der kan blive tale om at iværksætte og yde støtte til, henhører under forskellige grene af centraladministrationen, vil regeringen finde det hensigtsmæssigt, at den koordinerende behandling af de forskellige projekter blev foretaget i regeringens økonomiudvalg efter en forberedende behandling i arbejdsministeriet, som jo også kan rådføre sig bl. a. med de respektive fagministerier, med de lokale myndigheder og med andre implicerede parter.

Kommissionens forslag, som jeg hermed har redegjort for, er tiltrådt af samtlige kommissionens medlemmer med undtagelse af landbrugets repræsentant, der har afgivet en særudtalelse — jeg tillader mig herom at henvise til betænkningen. Landbrugsrådets repræsentant giver i sin mindretalsbetænkning tilslutning til de forslag, der går ud på at støtte private initiativ til fremme og igangsættelse af arbejde, særlig sådant arbejde, der øger vinterbeskæftigelsen uden at generer sommerbeskæftigelsen, men har iøvrigt ikke kunnet tiltræde betænkningen, bl. a. på grund af betænkelighed ved at give arbejdsløse fra arbejdsløshedsøerne en fortrinsstilling til arbejde og bolig, ligesom en fremskyndelse af arbejdskraftens bortvandring fra landdistrikterne befrygtes fra hans side. De i den fremsatte særudtalelse fremhævede synspunkter bør der naturligvis tages hensyn til ved den praktiske udførelse, der jo især hviler på de lokale kræfter.

Må jeg slutte min redegørelse med at understrege, at det nu gennem en række år har vist sig, at den uheldige arbejdskraftfordeling med den store og tyngende arbejdsmandsledighed i arbejdsløshedsøerne

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

ikke har kunnet trække sig i lave af sig selv. Hvis man derfor vil fremkalde en ændring, må der tilvejebringes en ramme af muligheder, som — rigtigt udnyttet — kan fremkalde en væsentlig nedsættelse af ledigheden i de pågældende områder. Det er regeringens opfattelse, at de af arbejdsmarkedskommissionen stillede forslag — med de forbehold jeg har taget i denne min redegørelse — vil være et egnet instrument i så henseende, og at forsøget bør gøres netop i en tid, da der i landet som helhed er en relativt god beskæftigelse.

Med disse bemærkninger, og idet jeg særlig understreger planens positive karakter, idet den tilsigter en varig løsning, stimulerer til produktiv beskæftigelse og sætter lønnet arbejde i stedet for understøttet ledighed, skal jeg hermed anbefale de stillede forslag til en velvillig drøftelse i det udvalg, som formentlig nedsættes til behandling af de i dag fremsatte fire lovforslag.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om gennemførelse af overenskomst om retsstillingen for NATO-styrker og af protokol om NATOs militære hovedkvarterer.

Valgt blev: *Per Hækkerup, Victor Gram, Poul Hansen (Kalundborg), Frode Jakobsen, K. Axel Nielsen, Lars M. Olsen, Gustav Pedersen, Teichert, Paabøl, From, Jørgen Gram, Thorkil Kristensen, Helga Pedersen, Ole Bjørn Kraft, Bøgholm, Rasting og Johs. Christiansen.*

Den følgende sag var:

Tredie behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3245; udvalgets tillægsbetænkning findes i tillæg B. sp. 495).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ordføreren (Poul Hansen [Svendborg]): Som det fremgår af tillægsbetænkningen, er der ikke under den korte udvalgsbehandling, der er foregået mellem anden og tredie behandling, fremkommet noget nyt. Et flertal bestående af det radikale venstre og socialdemokratiets medlemmer af udvalget indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret, medens et mindretal bestående af venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Thorkil Kristensen: Da jeg mener, at dette lovforslag efter sin karakter og sit formål hænger sammen med de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, der nylig er vedtaget i det høje ting, vil jeg stemme for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 83 stemmer mod 55; 3 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Derpå fulgte:

Tredie behandling af forslag til lov om danske skibes forsikring mod krigsfare.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 3256).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 145 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.